

การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาศาขาวิชาการสอน ภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

พระมหาพิเชษฐ์ อดตานุกรฤชี
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
อีเมล : mmike2557@gmail.com

พระมหาสมศักดิ์ ธนปญโญ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
อีเมล : mmike2557@gmail.com

พระสุขุม สุขวฑฒโก (มัชชิกานัง)
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
อีเมล : mmike2557@gmail.com

พระจักรพัชร์ จกภทโท
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
อีเมล : mmike2557@gmail.com

รักษ์ทวี เกาโต
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
อีเมล : mmike2557@gmail.com

Received : September 8, 2021 Revised : November 30, 2021

Accepted : December 25, 2021

บทคัดย่อ

บทความเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาศาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย 2) เพื่อศึกษาสาเหตุของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาศาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย 3) เพื่อนำเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาศาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาศาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตารางวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาศาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่ามี 4 ประเด็นหลัก คือ 1. ข้อบกพร่องเรื่องการ

เขียนสะกดคำ 2. การใช้คำ 3. การเขียนประโยค และ 4. การเขียนย่อหน้า จากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนที่พบมากที่สุด ได้แก่ ด้านการใช้คำ จำนวน 110 คำ คิดเป็นร้อยละ 35.48 รองลงมาเป็น ด้านอักขรวิธี จำนวน 100 คำ คิดเป็นร้อยละ 32.25 ด้านการใช้ประโยค จำนวน 60 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 19.35 และที่พบน้อยที่สุดได้แก่ ด้าน รูปแบบการเขียน จำนวน 45 รูปแบบ คิดเป็นร้อยละ 14.51 และสาเหตุของข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา ได้แก่ 1) ขาดความรอบรู้ 2) ขาดความแม่นยำ 3) ขาดการตรวจทาน 4) ขาดการฝึกฝน 5) ขาดทัศนคติที่ดี วิธีการแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา ได้แก่ 1) การเสริมสร้างความรู้ 2) การเสริมสร้างความเชื่อมั่น 3) การฝึกทักษะการเขียน 4) การตรวจทานงานเขียน 5) การปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน 6) การปลูกฝังนิสัยรักการเขียน 7) การปลูกฝังทัศนคติที่ดี

คำสำคัญ : ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย,การแก้ไข

**CORRECTING STUDENTS ERRORS IN WRITING THAI LANGUAGE, FACULTY OF
EDUCATION, MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY.**

Phramahaphichet Attanurakkee
Faculty of Education, Mahamakut Buddhist University
E mail : mmike2557@gmail.com

Phramahasomsak Thanapanyo
Faculty of Education, Mahamakut Buddhist University
E mail : mmike2557@gmail.com

Phra Sukhum Sukhavattako (Matchikanang)
Faculty of Education, Mahamakut Buddhist University
E mail : mmike2557@gmail.com

PhraJakkaphat Jakkaphatto, Raktawee Taoto
Faculty of Education, Mahamakut Buddhist University
E mail : mmike2557@gmail.com

ABSTRACT

The objectives of this article were: 1) study Thai language-majoring students' errors in Thai language writing, faculty of education, Mahamakut Buddhist University 2) study the students' causes of Thai language writing errors 3) propose the error corrections in Thai language writing. The results of this study were as follows; The students' errors in writing Thai Language consisted of four main issues; error of spelling words, word use, sentence writing, and paragraph writing. Due to the analysis, the writing errors mostly discovered were the word use – 110 words, representing 35.48 percent, orthography – 100 words, representing 32.25 percent, the use of sentence – 60 sentences, representing 19.35 percent, and writing style – 45 writing styles, representing 14.51 percent respectively. In addition, five reasons of language use errors were found; the lack of omniscience, the lack of accuracy, the lack of countercheck, the lack of practice, and the lack of positive attitude.

However, there were seven solutions of the language use errors; the knowledge enhancement, the confidence enhancement, the practice of writing skills, the countercheck of written work, the cultivation of reading behaviors, the cultivation of writing behaviors, and the cultivation of positive attitude

Keywords : Errors in Writing Thai Language, Correction

บทนำ

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษา เพื่อสื่อสารเรียนรู้เพื่อชื่นชม และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตรจริง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 หน้า 1) ประเทศไทยมีภาษาไทย เป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือสื่อสารของชาวไทยที่ใช้แสดงความรู้สึก ทำให้คนเข้าใจกัน และเป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ในสาขาวิชาการต่าง ๆ รวมทั้งประกอบสัมมาอาชีพต่าง ๆ พร้อมกันนี้ ยังเป็นสื่อกลางในการสืบทอดและเป็นหลักฐานของวัฒนธรรมไทย ทำให้สามารถเรียนรู้และถ่ายทอด เพื่ออนุรักษ์ให้เป็นการมรดกทางวัฒนธรรมของชาวไทย ทักษะการสื่อสาร ได้แก่ ทักษะการพูด ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งเป็นเครื่องมือของการส่งสารและการรับสาร การส่งสาร ได้แก่ การส่งความรู้ ความเชื่อ ความคิด ความรู้สึกด้วยการพูดและการเขียน ส่วนการรับสาร ได้แก่ การรับความรู้ ความเชื่อ ความคิดด้วยการอ่านและการฟัง การฝึกทักษะการสื่อสารจึงเป็นการฝึกทักษะ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ให้สามารถรับสารและส่งสารอย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 หน้า 43) การเขียนเป็นศิลปะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ตลอดจนความรู้สึกและอารมณ์ต่าง ๆ จากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่านให้เข้าใจ และยังเป็นกระบวนการแห่งความคิดในการแสดงออก เพื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้ในการเขียนมีองค์ประกอบต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง คือ ไวยากรณ์ หรือโครงสร้างภาษา ทักษะการเขียนเป็นทักษะในการสื่อความหมาย เช่นเดียวกับการพูด แต่การเขียนอาศัยตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์ในการสื่อความหมายแทนเสียงพูด เราสามารถถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ และความนึกคิดต่าง ๆ ผ่านนำมาเขียนได้อย่างถูกต้อง

นอกจากนี้ การเขียน คือ ความสามารถในการรวมเอาทักษะหลาย ๆ อย่างทางภาษาเข้าด้วยกัน ดังนั้นการเขียนจึงต้องมีองค์ประกอบต่าง ๆ คือ เนื้อหาสาระ รูปแบบการเขียน การใช้ภาษาตามหลักไวยากรณ์ลีลาการเขียน และมีกลไกในการเขียน (แฮร์ริส Harris, 1969 p.68 – 69) แม้ว่าการเขียนจะมีความสำคัญในแง่ของการเป็นสื่อในการถ่ายทอดความรู้ แต่การเขียนนั้น มักจะมีปัญหาอยู่เสมอ เช่น เขียนไม่ตรงตามพจนานุกรม และเขียนไม่ตรงตามเสียงพูด และการเขียนไม่ตรงตามพจนานุกรม เป็นปัญหาที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงในการเขียนคำ เพราะ การเขียนคำต่าง ๆ นั้น สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา แม้ในช่วงเวลาเดียวกัน กล่าวคือ ในที่หนึ่งอาจจะเขียนอย่างหนึ่ง ในที่หนึ่งก็อาจจะเขียน อีกอย่างหนึ่งก็ได้ ทั้งนี้เพราะขาดการติดต่อสื่อสารกันหรือสื่อสารกันลำบาก เพื่อป้องกันข้อผิดพลาดเหล่านี้ จึงต้องมีพจนานุกรมเป็นเครื่องตัดสินว่าคำใดควรจะเขียนอย่างไร การเขียนคำที่มีความหมายเดียวกันให้เหมือนกันย่อมมีประโยชน์เป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะสังคมสารสนเทศ ที่ต้องการข้อมูลเป็นตัวอักษรที่ถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็นคนหรือเครื่องคอมพิวเตอร์ ถ้าคำที่ต้องการค้นหาเขียนไม่เหมือนกัน กว่าจะเจอกันได้ก็ต้องมีปัญหาบ้างพอสมควร ในปัจจุบัน การเขียนสะกดคำไม่เหมือนกับผู้อื่นก็เป็นปัญหาของการสื่อสารเช่นกัน เช่น ชื่อเฉพาะบางชื่อ อาจสะกดไม่เหมือนกับคำที่ปรากฏในพจนานุกรมก็ได้ หากเป็นชื่อที่มีมาก่อนพจนานุกรมฉบับนั้น เช่น เพ็ชร เบญจวรรณ สุวรรณ ผู้ที่มีชื่อเช่นนี้ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนการสะกดคำให้ตรงกับคำในพจนานุกรม แต่ถ้าจะบอกว่าคุณเพ็ชรนี้มีเครื่องเพชรมาก เพชรคำหลังก็ควรจะสะกดตามพจนานุกรม อย่างเช่นข้อผิดพลาดในการเขียนชื่อเฉพาะบางชื่อก็เขียนตามแบบไทย โดยไม่ใช่หลักบาลีสันสกฤต ก็ต้องปล่อยให้เจ้าของชื่อ เขียนไปตามนั้น เช่น การประวิสรรชนีย์ในชื่อบางชื่อที่นำจะเป็น

คำสมาส เช่น มลลิกะมาส กาญจนะ วรรณ เขียนแบบมีสระ อะ แทรกตามแบบไทย (นิตยา กาญจนวรรณ, 2558 : 28)

จากที่กล่าวมานี้ แสดงให้เห็นว่า แม้การเขียนจะเป็นทักษะที่สำคัญ แต่ก็ยังเป็นทักษะที่ยาก และซับซ้อน เนื่องจากภาษาไทยมีการเปลี่ยนแปลงรูปคำที่เขียนอยู่ตลอดเวลา และยังออกเสียงไม่ตรงเสียงพูด อีกทั้งในปัจจุบันนักศึกษาจำนวนมากไม่ให้ความสำคัญกับเขียนภาษาไทย และเขียนผิดอย่างน่าเป็นห่วง ยกตัวอย่างง่ายๆ ที่คิดว่าไม่น่าจะเขียนผิดแต่กลับเขียนผิด เช่น อนุญาต มักเขียนผิดเป็น อนุญาต, น่ารัก มักเขียนผิดเป็น หน่ารัก, เท้า มักเขียนผิดเป็น ท้าว, ผูกพัน มักเขียนผิดเป็น ผูกพันธ์, ศิริษะ มักเขียนผิดเป็น ศรีษะ เป็นต้น และยังมีการใช้ภาษาอินเทอร์เน็ตปนกับภาษาไทย เช่น คำว่า ปัจจุบัน ซึ่งเป็นภาษาไทย มักเขียนเป็นภาษาพูดว่า เดียวนี้ หรือเขียนผิดไปว่า เด่ว เป็นต้น การเขียนผิดส่งผลให้การใช้ภาษาในการสื่อสารผิดเพี้ยน และทำให้ผู้รับสารสื่อความหมายผิดเพี้ยนไปได้ และนอกจากนี้อาจจะส่งผลให้ผู้อื่นจดจำหรือเลียนแบบ รูปแบบการเขียนที่ไม่ถูกต้องนี้ต่อกันไปเรื่อย ๆ ได้

อนึ่งจากที่ผู้วิจัยเป็นอาจารย์สอนในรายวิชาเกี่ยวกับการเขียนและได้ตรวจงานเขียนของนักศึกษาสาขาการสอนวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาส่วนหนึ่งมักเขียนคำผิด และใช้ภาษาไม่ถูกต้องในการเขียน สิ่งเหล่านี้ เป็นเหตุทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาข้อบกพร่องที่เกิดจากการเขียน ของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
2. เพื่อศึกษาสาเหตุของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
3. เพื่อนำเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
2. ทำให้ทราบสาเหตุของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
3. ทำให้ทราบวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ด้านประชากร ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาไทย ปีการศึกษา 2563 จำนวน 116 รูป/คน ซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1-4

ด้านกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาไทย ปีการศึกษา 2563 จำนวน 57 รูป/คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling)

ขอบเขตด้านเนื้อหา ได้แก่ ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษา 4 ด้าน คือ 1. ด้านอักขรวิธี 2. ด้านการใช้คำ 3. ด้านการใช้ประโยค และ 4. ด้านรูปแบบการเขียน

ขอบเขตด้านพื้นที่ ได้แก่ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อศึกษาข้อบกพร่องและเพื่อหาวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยตามลำดับดังต่อไปนี้ 1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 2. ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย 3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 4. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ 5. การเก็บรวบรวมข้อมูล 6. การวิเคราะห์ข้อมูล 7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยตารางเก็บข้อมูลเกี่ยวกับคำผิดสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และแบบสัมภาษณ์สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

1. ข้อมูลทั่วไป

ผู้วิจัยได้กรอบแนวคิดเชิงทฤษฎีที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยคำถามได้ครอบคลุมถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง เป็นแบบตรวจสอบรายการโดยมีลักษณะเป็นแบบตัวเลือกที่กำหนดคำตอบไว้ให้ (Forced Choice) ประกอบด้วย อายุ เพศ ชั้นปี

ตอนที่ 2 ตารางวิเคราะห์ข้อมูลข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ลำดับ	คำถูกต้อง	คำที่มักเขียนผิด
1	กฏ	กฎ
2	กบาล, กระบาล	กะบาล, กะบาน
3	กะพริบ	กระพริบ
4	แก้ง	แก้งค์, แก้งก์
5	ขโมย	โขมย
6	ขม้กขม้่น	ข้มกข่ม่น
7	ฉะนั้	ฉนั้
8	ชละอ	ชลอ
9	ชาบซั้ง	ทราบซั้ง
10	เซ็นชื่อ	เซ็นต์ชื่อ
11	ทยอย	ทะยอย

ลำดับ	คำถูกต้อง	คำที่มักเขียนผิด
12	ทรมาน	ทรมาร
13	นอต	น็อต, น๊อต
14	บันได	บรรได
15	บันเทิง	บรรเทิง
16	บุคคลกร	บุคคลากร
17	เบรก	เบรค
18	ประณีต	ปราณีต, ประনীต
19	ประสบผลสำเร็จ	ประสบผลสำเร็จ
20	ปรากฏ	ปรากฏ
21	ปรารถนา	ปรารถนา
22	ปาฏิหาริย์	ปาฏิหาร, ปาฏิหารย์
23	เปอร์เซ็นต์	เปอร์เซนต์
24	ผลลุดผลลุดนั่ง	ผลลุดลุดผลลุดนั่ง
25	ผูกพัน	ผูกพันซ์
26	มงกุฎ	มงกุฎ
27	ย่อมนเยา	ย่อมนเยาว์
28	รสชาติ	รสชาด
29	ราชภัก	ราชภัก
30	ลายเซ็น	ลายเซ็นต์
31	ลำไย	ลำไย
32	ลิปต์	ลิปต์, ลิฟ, ลิฟท์
33	โล่	โล่ห์
34	ศรัทธา, สั้ทธา	ศั้ทธา
35	ศิวิไลซ์	ศิวิไล
36	สแกน	แสกน
37	สถิต	สถิตย์
38	สมมติฐาน	สมมุติฐาน
39	สะเหล่อ	สะเหล่อ, เส่ร่อ, เส่ล่อ
40	สักการบูชา	สักการะบูชา
41	สั้ประรด	สั้ปรด, สั้ประรด, สั้ประรส
42	สั้มนนา	สั้มนา, สั้มะนนา
43	สาธารณประโยชน์	สาธารณะประโยชน์
44	สุคติ	สุชคติ
45	เสิร์ฟ	เสริฟ, เสริฟ์
46	หยากไย่, หยักไย่	หยากไย่, หยักไย่

ลำดับ	คำถูกต้อง	คำที่มักเขียนผิด
47	อนุญาต	อนุญาติ
48	อะลุ่มอล่วย, อะลุ่มอล่วย	อะลุ่มอะล่วย, อลุ่มอล่วย
49	อัปเดต	อัปเดต,อัปเดต,อัปเดต
50	อุตสาหกรรม	อุตสาหกรรม, อุตส่า

2. ตารางวิเคราะห์ข้อมูล (เรียงลำดับข้อมูลตามลำดับ พญัญชนะ) จากแนวคิดของผู้ทรงคุณวุฒิ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

การวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้แบบสัมภาษณ์

การวิจัยเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์ (Interview) โดยจะเน้นการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) เกี่ยวกับการแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทย ด้านการเขียนของนักศึกษา ผู้วิจัยได้ สัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเขียนของนักศึกษา ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ใน 5 ประเด็น คือ 1. ข้อบกพร่องด้านอักขรวิธี 2. ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ 3. ข้อบกพร่องด้านการใช้ประโยค 4. ข้อบกพร่องด้านรูปแบบการเขียน

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1. การสร้างแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) นั้น หัวหน้าโครงการวิจัยและผู้ช่วย นักวิจัย ได้ลงพื้นที่จริงเพื่อสำรวจสภาพการเรียนการสอนของนักศึกษาตามความเป็นจริง และร่วมกัน กำหนดประเด็นคำถามและข้อมูลในการสร้างแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถาม เมื่อถึงเวลาภาคสนามจริง คณะผู้วิจัยก็ใช้แบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- ผู้วิจัยใช้วิธีตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (face validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ตรวจสอบแบบสัมภาษณ์ เพื่อปรับปรุงแก้ไขสำนวนภาษา ตัดทอนเพิ่มเติมสำนวนภาษาไทยแบ่งเป็น 4 ประเด็น 1. ด้านอักขรวิธี 2. ด้านการใช้คำ 3. ด้านการใช้ประโยค 4. ด้านรูปแบบการเขียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เก็บรวบรวมข้อมูลจากการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

การวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาไทย 1. ข้อบกพร่องด้านอักขรวิธี 2. ข้อบกพร่องในการใช้ คำ 3. ข้อบกพร่องในการเขียนประโยค 4. ด้านรูปแบบการเขียน

การวิเคราะห์สาเหตุและวิธีการแก้ไขข้อบกพร่อง 1. สาเหตุของข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาไทย 2. วิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทย ด้านการเขียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะ ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย โดยแบ่งเป็น 4 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านอักขรวิธี 2) ด้านการใช้คำ 3) ด้านการใช้ประโยค 4) ด้านรูปแบบการเขียน ในรูปแบบตาราง

2. ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ นำผลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกมาวิเคราะห์ร่วมกับผลการวิจัยที่ได้จากแบบสอบถามเพื่อให้ได้ความจริงว่า ผลการวิจัยเป็นไปทางเดียวกันหรือไม่ ถ้าผลการวิจัยเป็นไปในทางเดียวกันควรนำเสนอการแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทย ด้านการเขียน ถ้าผลการวิจัยยังไม่สามารถเป็นไปในทิศทางเดียวกันได้ ก็ต้องปรับปรุงการทำวิจัยใหม่ และเสนอแนะแนวทางให้มีการทำวิจัยที่เหมาะสมต่อไป

3. ชั้นวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลในประเด็นข้อบกพร่องด้านการใช้ ภาษาสาเหตุและวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาไทย

4. ชั้นสรุปผล อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะ ผู้วิจัยดำเนินการสรุปผล อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับงานวิจัย

5. ชั้นเสนอผลการวิจัย ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยแบบการพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive analysis)

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน

- ค่าร้อยละ (Percentage=%) - ค่าเฉลี่ย - ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation=S.D.)

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่อง ข้อเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย สามารถสรุปได้ ดังนี้ สรุปผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่พบมากที่สุด ได้แก่ ด้านการใช้คำ จำนวน 110 คำ คิดเป็นร้อยละ 35.48 รองลงมาเป็น ด้านอักขรวิธี จำนวน 100 คำ คิดเป็นร้อยละ 32.25 ด้านการใช้ประโยค จำนวน 60 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 19.35 และที่พบน้อยที่สุดได้แก่ ด้าน รูปแบบการเขียน 45 คิดเป็นร้อยละ 14.51

วิธีการแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา มีดังนี้

1. การเสริมสร้างความรู้ 2. การเสริมสร้างเชื่อมั่น 3. การฝึกทักษะการเขียน 4. การตรวจทานงานเขียน 5. การปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน 6. การปลูกฝังนิสัยรักการเขียน 7. การปลูกฝังทัศนคติที่ดี

อภิปรายผล

จากการศึกษาข้อบกพร่องและวิธีการแก้ไขในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่า มีประเด็นที่ควรพิจารณาอภิปรายผล ดังนี้

1. สาเหตุของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีดังนี้

1.1 ขาดความรู้รอบรู้ นักศึกษาขาดความรู้การใช้ภาษาในการเขียนภาษาไทย จึงปรากฏการใช้คำผิด ความหมาย เช่น พาดหัวข่าว นักศึกษาใช้ว่า หัวข้อข่าว ช่วยกันขจัด ยาเสพติดออกไปจากสังคมไทย นักศึกษาใช้ว่า ช่วยกันป้องกันยาเสพติดออกไปจากสังคมไทย อาหาร 2 มื้อ นักศึกษาใช้ว่า อาหาร 2 ช่วง เป็นต้น

1.2 ขาดความแม่นยำ นักศึกษาขาดความแม่นยำด้านหลักการใช้ภาษา จึงปรากฏการใช้คำฟุ่มเฟือย เช่น ขนบต่างจังหวัด ที่พักอยู่อาศัย การใช้คำว่า “ทำการ” เช่น ทำการเก็บเกี่ยวผลผลิต รับผิดชอบความคิดเห็นเหล่านั้น มาทำการปรับปรุงแก้ไขการสอนของตนเอง

1.3 ขาดการตรวจทาน นักศึกษาขาดการตรวจทานงานเขียนของตนเองว่าใช้ภาษา ถูกต้องครบถ้วนหรือไม่ จึงปรากฏการเขียนส่วนประกอบของคำผิด เช่น พสกนิกร เขียนผิดเป็น ผสกนิกร, ระลึก เขียนผิดเป็น ละลึก, ลิตรอน เขียนผิดเป็น ริตรอน, เสียสละ เขียนผิดเป็น เสียสระ, รู้ซึ่ง เขียนเป็น รู้ซึ่ง เป็นต้น

1.4 ขาดการฝึกฝน นักศึกษาขาดการฝึกฝนทักษะการเขียน ทำให้ใช้ภาษาได้ไม่คล่องแคล่ว ปรากฏการใช้คำปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ เช่น ครูไม่เคยดูแลพวกเราไม่เท่ากัน ไม่สามารถ ค้นพบได้เลยว่าอาชีพใดในโลกนี้ที่ไม่มีครู เป็นต้น

1.5 ขาดทัศนคติที่ดี นักศึกษาขาดทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องเหมาะสม ทั้งที่นักศึกษาทราบดีว่างานเขียนวิชาการควรใช้ภาษาระดับทางการ แต่กลับใช้คำระดับภาษาปากในการเขียน เช่น ขนบกรูบกรอบ ของว่าง คำจ้างวิทยากร ปัจจุบันปัญหาความรุนแรงในสังคมไทยมีมากมาย เป็นต้น นอกจากนี้ ยังปรากฏการใช้คำทับศัพท์โดยไม่จำเป็น เช่น การันตี แชร่ อาหารพักเบรก อิน เป็นต้น

จากศึกษาศาสตร์ เหตุที่กล่าวมาการเขียนเป็นทักษะขั้นสูงที่เกิดจากการบูรณาการจากทักษะการฟัง การพูด การอ่าน รวมทั้งการคิด โดยอาศัยตัวอักษร ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ประสบการณ์ออกมาเป็นการเขียนสอดคล้องกับสุจริต เพียรชอบ (2539) ได้กล่าวว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สลับซับซ้อนยากกว่าทักษะการฟัง การพูด และการอ่านเพราะผู้เขียนต้องมีความรู้ดี รู้จักคำมาก มีความสามารถในการสังเคราะห์เรียบเรียงถ้อยคำ ผูกประโยคให้ถูกต้องและสื่อความให้ชัดเจนตามที่ผู้เขียนต้องการ การเขียนเป็นกลไกสำคัญของการสื่อสาร และการเขียนสิ่งต่าง ๆ ได้ก็ต้องอาศัยภาษาประกอบสร้างตามหลักภาษานั้น ๆ ให้เป็นข้ออันสมบูรณ์ “ภาษาของมนุษย์นั้นนับว่าเป็นมรดกอันวิเศษเพราะใช้เป็นเครื่องมือในการคิดและสื่อสาร ก่อให้เกิดปัญญาอันจะสร้างสรรค์สิ่งที่เป็นประโยชน์มหาศาล” วรวรรณ์ ศรียาภย์. (2557)

2. ข้อเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีดังนี้

2.1 การเสริมสร้างความรู้ ผู้วิจัยให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาในการเขียนงานวิชาการ และมอบหมายให้นักศึกษาสืบค้นความหมายของคำจากพจนานุกรม ศึกษาเรื่องการใช้คำ การเขียน ประโยค

2.2 การเสริมสร้างความเชื่อมั่น ผู้วิจัยกล่าวให้กำลังใจนักศึกษา เพื่อให้ให้นักศึกษามีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง อันจะนำไปสู่การพัฒนาทักษะการเขียนให้ดีขึ้น

2.3 การฝึกทักษะการเขียน ผู้วิจัยมอบหมายงานเขียนวิชาการ เพื่อให้ให้นักศึกษาฝึกทักษะ การเขียน ได้แก่ เรียงความ โครงการ บทความวิชาการ บทความวิจารณ์ และบทความวิเคราะห์

2.4 การตรวจทานงานเขียน ผู้วิจัยให้นักศึกษาตรวจทานงานเขียนของตนเองอย่างละเอียดรอบคอบก่อนส่ง

2.5 การปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน ก่อนจะลงมือเขียนงานวิชาการ ผู้วิจัยนำตัวอย่างของ เรียงความโครงการ บทความวิชาการ บทความวิจารณ์ บทความวิเคราะห์

2.6 การปลูกฝังนิสัยรักการเขียน ผู้วิจัยให้นักศึกษาเริ่มต้นการเขียน ด้วยการเขียนบันทึกประจำวันก่อน เพื่อสร้างให้นักศึกษาเกิดความต้องการที่จะใช้ภาษาในการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก

2.7 การปลูกฝังทัศนคติที่ดี ผู้วิจัยเน้นย้ำให้นักศึกษาเห็นว่าการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง เป็นสิ่งที่ดี และควรใช้ภาษาไทยในการเขียนงานวิชาการอย่างถูกต้อง

สอดคล้องกับแนวคิดของ สุภัทร แก้วพัตร. (2560) ที่กล่าวไว้ว่าปัจจุบันความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่ทันสมัยเข้ามาส่งผลให้ภาษาไทยเข้าสู่ยุควิกฤต เราจะทำอย่างไรจะรักษาเอกลักษณ์และคุณค่าของภาษาไทยไว้ วิธีการที่จะช่วยกันอนุรักษ์และส่งต่อการใช้ภาษาไทย มีวิธีการดังนี้

1) ปลูกฝังวัฒนธรรมรักการอ่าน พ่อแม่ผู้ปกครองควรปลูกฝังวัฒนธรรมรักการอ่านให้กับบุตรหลานตั้งแต่เล็ก ๆ เพราะเด็กเล็กเป็นวัยที่เหมาะสมและง่ายต่อการปลูกฝังสิ่งต่าง ๆ

2) ปลูกจิตสำนึกในการหวงแหนภาษาไทยและรู้กาลเทศะการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องการให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง และเหมาะสมเป็นสิ่งที่สำคัญ

3) มีการเปลี่ยนแปลงตัวเอง เมื่อรู้ว่าคำใดใช้ผิดหรือถูกคำใดควรหรือไม่ควรใช้กับบริบทในขณะนั้นแล้ว สิ่งสำคัญต่อมาคือ ไม่ควรใช้คำที่ผิด ๆ อีก

3. จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จากแบบสัมภาษณ์ของผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งสรุปได้สาระสำคัญดังนี้

3.1 แนวทางการแก้ไขข้อบกพร่องเรื่องการสะกดคำ นักศึกษาควรฝึกเขียนการสะกดคำโดยเริ่มตั้งแต่พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ จนสามารถจดจำได้ และสามารถเขียนได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว ใน การเรียนการสอน ควรมีการออกแบบฝึกหัดที่ช่วย การจดจำการสะกดคำ รวมไปถึงการจัดทำแบบฝึกหัดคำศัพท์โดยเริ่มจากง่ายไป ยาก และควรเป็นคำศัพท์ที่นักศึกษาได้ใช้จริง ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะ ของนิรานันท์ วิไลรัตน์กุล. (2553) ดังนั้น ครูผู้สอนควรเพิ่ม คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนมากขึ้นคือ 1) ปลูกฝังวัฒนธรรมรักการอ่าน 2) ปลูกจิตสำนึกในการหวงแหน ภาษาไทยและรู้กาลเทศะการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง 3) มีการเปลี่ยนแปลงตัวเอง โดยการให้ความสำคัญในการใช้ภาษาไทยมากยิ่งขึ้น และ 4) ครูอาจารย์ทุกคนจะต้องพยายามผนวกวิธีการใช้คำไทยที่ถูกต้องเข้าไว้ในบทเรียน และต้องเน้นให้ผู้เรียนรู้จักการใช้คำอย่างถูกต้องด้วย

3.2 แนวทางการแก้ไขข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำ จากผลการศึกษาที่พบว่า นักศึกษาใช้คำในหลาย ๆ ลักษณะ เช่น การใช้คำผิด ความหมาย การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้คำไม่เหมาะสมแก่ความ การใช้คำไม่เหมาะสม กับบริบท ข้อบกพร่องดังกล่าวเกิดจากความสับสนในการใช้คำผิดความหมาย เนื่องจากคำในภาษาไทยหลายคำมีความหมายที่ใกล้เคียงกัน หรือเกิดจากใช้คำ ที่สามารถสื่อความหมายได้

3.3 แนวทางการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนประโยค ข้อบกพร่องในการเขียนประโยคของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาเรียงประโยคไม่ เป็นไปตามไวยากรณ์ การเขียนประโยคที่ขาดคำจำเป็นหรือใช้คำเกินในประโยค ขาดคำเชื่อมประโยค และใช้คำเชื่อมประโยคผิด ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเกิดจาก ข้อบกพร่องด้านการใช้คำเชื่อมประโยค ข้อบกพร่องดังกล่าวเป็นแนวทางใน การพัฒนาทักษะการใช้คำเชื่อม โดยทำเป็นแบบฝึกการใช้คำเชื่อม เพื่อให้นักศึกษาจดจำคำเชื่อมแต่ละชนิดและใช้ได้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้ควรจัดกิจกรรมให้นักศึกษาฝึกใช้ประโยคให้มากขึ้น เช่น การจัดการเรียน การสอนโดยเน้นกระบวนการกลุ่ม

(Group Based Instruction) การดำเนินการเรียนการสอนโดยที่ผู้สอนให้ผู้เรียนทำงานกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม พร้อมทั้ง สอนฝึก/แนะนำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับกระบวนการทำงานกลุ่มที่ดี ควบคู่ไปกับการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เนื้อหาสาระตามวัตถุประสงค์ (ทิตนา แชมมณี, 2552) เพื่อให้ นักศึกษาได้ฝึกใช้ประโยชน์ร่วมกับ นักศึกษาคนอื่นๆ

3.1.4 แนวทางการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนย่อหน้า การเขียนย่อหน้าไม่ถูกต้องตามรูปแบบเขียนอธิบายไม่ชัดเจน เขียนไม่ สอดคล้องกับประเด็นที่ให้แสดงความคิดเห็น แสดงความคิดเห็นโดยขาดความคิดสร้างสรรค์แสดงความคิดเห็นขัดแย้งกัน ไม่ลำดับความคิดก่อนหลัง เล่าเรื่องไม่ชัดเจน ส่วนนำเรื่องและสรุปไม่เหมาะสมและไม่น่าสนใจ การเขียนที่ไม่สื่อความหมาย ข้อบกพร่องดังกล่าวมักเกิดจากการที่นักศึกษาขาดข้อมูลในการนำเสนอ ทำให้ไม่สามารถเขียนอธิบายและต่อยอดความคิดได้ดี ซึ่งทักษะการเขียนนั้นต้องเกิดจากการมีทักษะการใช้ภาษาที่ดี มีความรู้ประสบการณ์มาก พอที่จะเรียบเรียงข้อมูลและจัดระบบความคิดอย่างมีลำดับขั้นตอนจนสามารถ สื่อให้เข้าใจได้ สอดคล้องกับแนวคิดของแสงระวี ประจวบวัน และมีชัย เอี่ยม จินดา (2553) ที่กล่าวถึงการเขียนทุกรูปแบบ จึงเริ่มต้นจากการจัดระบบความคิดการถ่ายทอด ความคิดตลอดจนการสร้างกระบวนการคิด เห็นได้ว่า ความสัมพันธ์ของการคิดและการเขียนเป็นกระบวนการที่เอื้อต่อกัน

สรุปผลแนวทางแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย พบว่ามี 4 ประเด็นหลัก คือ แนวทาง ข้อบกพร่องเรื่องการเขียนสะกดคำ การใช้คำ การเขียนประโยค และการ เขียนย่อหน้า ซึ่งข้อบกพร่องดังกล่าวสามารถนำมาเป็น แนวทางแก้ไข ข้อบกพร่องด้านทักษะการเรียนรู้ภาษาไทยของนักศึกษา โดยผู้วิจัยได้ศึกษา แนวคิดและข้อเสนอแนะของนักวิจัยและนักคิดในด้านศึกษา เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่อง ได้แก่ การใช้แบบฝึกหัดการเขียน การจัดการ เรียนการสอนโดยเน้นกระบวนการกลุ่ม การใช้กระบวนการแผนผังความคิด (Mind Mapping) เพื่อให้นักศึกษาฝึกทักษะการเขียนมากขึ้น นำไปสู่การเขียนที่ ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ข้อบกพร่องด้านการเขียนเหล่านี้ เป็นสิ่งที่สามารถแก้ไขได้ ซึ่งวิธีการที่จะช่วยพัฒนาทักษะ การเขียนได้ดีที่สุด คือ การอ่าน เนื่องจากการอ่านเป็นการเพิ่มพูนความรู้ ความคิดและสติปัญญา ผู้ที่เขียนหนังสืออย่างสม่ำเสมอจะสามารถเลือกใช้ภาษา ได้อย่างถูกต้องและ สละสลวย จากนั้นจึงหาแนวทางปรับปรุงงานเขียนให้สมบูรณ์มากที่สุด และควรปลูกฝังทัศนคติ ที่ดีให้กับ นักศึกษาว่าการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องเป็นสิ่งที่ดี และควรใช้ภาษาไทยในการเขียนงานวิชาการ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้ 1) ศึกษาข้อบกพร่อง ด้านการใช้ภาษาในรายวิชาอื่น ๆ ของนักศึกษาศึกษาศาสตร์ 2) ศึกษาเปรียบเทียบข้อบกพร่องด้านการ ใช้ภาษาในรายวิชาการเขียนเชิงวิชาการกับรายวิชา การเขียนอื่น ๆ 3) ศึกษาข้อบกพร่องด้านการเขียนใน ประเด็นอื่น ๆ เช่น ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบการเขียน ด้านเนื้อหา เป็นต้น

บรรณานุกรม

- เปรมจิต ศรีสงคราม. (2534). การเขียนทั่วไป. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูจันทระเกษม.
 สมบัติ ตัญตรีรัตน์. (2545). สอนให้คิด คิดแล้วเขียน เขียนจากความคิด. ขอนแก่น :
 มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
 สมบัติ ศิริจินดา. (2554). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

- โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล. (2555). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : ทริปปี้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- สุนีดี ภูจิรัฐาพันธุ์. (2555). การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : ทริปปี้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ. (2556). การอ่านและการเขียนทางวิชาการ. กรุงเทพฯ : โอเอส.พริ้นติ้งเฮ้าส์.
- ชนกพร อังศุวิริยะ. (2560). พัฒนาการเขียนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- โชษิตา มณีใส. (2553). การใช้ภาษาไทยเพื่อประสิทธิผล. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ทัศนีย์ ทานตวนิช. (2556). ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ดวงใจ ไทยอุบล. (2550). ทักษะการเขียนภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฐานะมนตรี กลิ่นจันทร์แดง. (2555). การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2552. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ธนู ทดแทนคุณ และปวีณา จันทร์สุวรรณ. (2558). ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี นนทบุรี: คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี. 110
- บุญศิริ ภิญาอินันท์ และดลฤทัย ชาวดีเดช. (2552). การวิเคราะห์ข้อบกพร่องและความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย. กรุงเทพฯ : สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- ธัญญา ผลอนันต์ และขวัญฤดี ผลอนันต์ (2550). Mind Map® กับการศึกษาและการจัดการความรู้ กรุงเทพฯ: ขวัญข้าว.
- จินตนา พุทรมตะ. (2554). การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาในโครงการความร่วมมือทางวิชาการ วิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 ภาควิชาภาษาไทย คณะภาษาและวัฒนธรรมตะวันออก มหาวิทยาลัย ภาษาและการค้าต่างประเทศกวางตั้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน พ.ศ. 2552. ศรีนครินทร์วิโรฒวิจัยและพัฒนา (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์) .
- ดวงใจ ไทยอุบล. (2550). ปัญหาการใช้ภาษาไทยในงานเขียน กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2552). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตยา กาญจนวรรณ. (2554). ปัญหาการใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.